

Temesi Ferenc

49/49

(Részlet)

Ez egy szerelmes regény. A kezdete a múlt század hatvanas éveiben két évig dúló tini-lav, amely beteljesületlen diákszerelem marad. Hihetetlen, lányregénybe való romantika, hogy egy sors által félbevágott szerelem negyven év után föltámad és beteljesedik. 2+2 év, ez jutott Márknak és Ilonának. Egy nyitó és egy csukó zárójel az életükön.

Mert van nyugger-amúr, gyerekek, hiszitek, vagy nem. Hatvan fölött is lehet szerelem. És annak is vége lehet. Nem az ötezer kilométer teszi, ami elválasztja őket, nem. Az sem, hogy mindketten özvegyek. Márk Bartókról ír regényt, és mindennap felolvassa skype-on Illnek, aki bakfisként Bartókba volt szerelmes. És meg is látogatják egymást. Beteljesedik a szerelmük. De amikor megjelenik a könyv, az újabb két évnek is vége.

A nosztalgia könyve ez, a vágyódásé és sóvárgásé az ifjúság, az elmúlt élet után, ami mindenkinek a szívében él, ha már az időben van.

XLIV.

A balul sikerült szűztelenítés után Márk még próbálkozott mással, de az a lány még a csókolózásnál tartott, nem volt türelme hozzá. És akkor jött egy keszthelyi képeslap, de borítékban. Az anyja már nem bontotta fel Márk leveleit, mint tette a gimnáziumi évek alatt. Ez volt a lap hátoldalán:

Édes Márk! Mi van veled? Miért nem írsz? Annyi minden megváltozott bennem! Szeretnélek már látni! Sok csókkal, a régi érzésekkel: Ilona

A lap elárulta, hogy valami történetet Ilonával, amire Márk gondolni se akart. Belesüppedt a nyárutó mélységes levertségébe, amely úgy terült a városra, mint hasas, végeláthatatlan felhődunyha. Márk olyan levert volt, mint egy forradalom.

Nem nagyon beszéltek az emberek róla, de a hallgatásukban az volt: nincs remény. Marad a komcsi, a mi

életünkben már nem változik meg semmi. Vége a dalnak és a balnak. Akik nem éltek át legalább gyerekként ötvenhatot, és mondjuk, most voltak gyerekek, azok is felfogták reményvesztett szüleik hangulatváltozását. Akik meg átélték, apátiába zuhantak. Most indul az életük, és már meg is állt.

Márk nem akart találkozni Ilonával, de Sáríka nem azért volt Sáríka, hogy ebbe belenyugodjon. Addig szervezkedett, míg náluk összehozott egy házibulit. Zolival persze. Bébi és Kamón lány nélkül jöttek, és ez már az elején elvette a buli ízét. Sáríka elmondta, hogy versmondással készül a Ki mit tud?-ra, ami össznépi vetélkedő volt fiataloknak az egyetlen tévécsatornán, és megadta, amit a szoci csak keveseknek: a kitérés lehetőségét. Ez se hozta lázba a bandát. Sáríka azt is

mondta, hogy Vörösvárral együtt készülnek. Zoli ettől pipa lett.

Ez egy kobra, aki hipnotizálja Sárit, mondta, és felhajtott valami ártalmasat. A legrosszabb az volt az egészben, hogy igaza volt. A magnóról a Beatles mondta a frankót:

*You're giving me the same old line
I'm wond'ring why
You hurt me then
You're back again
No, no, no
Not a second time...*

Márk a kályha melletti sarokban ült, és egész végig egy Gauguin-albuma temetkezett. Ill kényszeredett jópofaságaira nem akadt vevő. Hamar el is ment. De előtte még váltott néhány szót ezzel a sértődött, lelombozott növendék kannal. Nagyon halkán. Márkon csak az volt az új, hogy már egész nap viselte a szemüvegét. Készült az egyetemre.

Amit megbeszéltek Ill-lel, az egy találkozás volt a Takaréktár utcai lakásban, délelőtt. A lány azzal kezdte, hogy bevallotta az általa nyári kalandnak nevezett srácot, aki harmadéves agrárértelmiségi volt. Márk a magával hozott *Percóvka* című üvegből itta a paprikás vodkát. Egyre hosszabbakat húzott. Fújta a füstöt, Ill egyszerre akart okos lenni és odaadó.

Most már nem állhat utunkba semmi, mondta.

Most már? A szerelmünkért basztál mással?

A te neved mondtam közben!

Persze! Márk a kamasz agyával nem fogta fel, hogy ha egy lány nagyon felkészül az első szeretkezésre, bárki jöhet, megteszi vele. Talán nem is akarja. Talán csak bizonyosságot akar szerezni. A kan süldő sajátjának tekintette a lány szüzességét két év

után. Ez több volt mint bűn: hatalmas hiba volt.

Minden kurva szűzként kezdte, mondta Márk.

A fénylő nap a függöny lágy szürke, cifra hímzésein át játszott vele. De ő nem volt játékos kedvében.

A harmadik szobában voltak, és Ill szinte magára ráncigálta a fiút, aki az ágyba is magával vitte az üveget. Te már nem vagy szűz, csak én, gondolta. Fél kézzel a gumit húzta meredő szerszámára, a másik kezével döntötte magába a vodkát. A vodka jobban ment. Ez a mélyvörös sezlony, gondolta, ez marad meg.

A szégyen marta a gyomrát, de most már a lányban látta az okot, nem saját, túlzott akarásában. Minél többet ivott, annál biztosabban érezte: ezt a lányt már nem szereti, s akit ő nem szeret, azzal nem is megy az ágyban. Ennyit tudott.

Két év kézimunka, ide vezetett. Te tettel tönkre. Nem az atomkísérletek a Mururoa korallzátonyon, se Sosztakovics 12. hegedűversenye. Impó lettem. Veled biztos. Márk nem nézett a lányra, mintha a perzsa szőnyeg mintáiból akarná kiolvasni az igazat.

Ne légy türelmetlen. Hiszen áll a fütykösöd, mondta a lány.

Aztán újra és újra lekonyul, amikor kéne. Valami tudhatott az a srác, amit én nem.

Ne gondolj rá. Rám gondolj. Várj egy kicsit, ne kapkodj.

Vártam eleget.

Márk már végzett a félliteres vodkásüveggel. Csókolóztak. Ettől mindig bevadult. De most nem. Nem és nem.

A szexuális impotenciából lesz az irodalmi, mondta Márk, és felrántotta a farmerét. Goethénél olvastam a kushadó szolgáról. Meghaltam, mielőtt megszülettem volna íróként. Kösz.

Márk felállt a heverőről. Ami nem megy, ne erőltessük, mondta Lenin elvtárs. Na, egy búcsúcígit még elszívok, gondolta, és kinyitotta a francia ablakot. Meg kell szabadulnom tőle. Egy pillanatra fejfelé látta magukat, mint a régi fényképezőgépeken.

Engem többé nem látsz, mondta a lánynak. Mondhatod mindenkinek, hogy tehetetlen vagyok. Már ez se érdekel. Kifújta a füstöt az utcára. Hozzánk ne gyere. És főleg: ne írj! El se köszönt a zokogásba zuhant lánytól. Még az utcátokat is elkerülöm.

Olyan lettem, mint halott ember torkában a szél, gondolta odalenn,

a szépen kovácsolt kapuban. Nem vagyok jó semmire.

Az utcán se konflis, se busz nem volt már, csak a túloldalon a taxik kockás derekú, nem túl hosszú sora. Egy plakáton Zeffirelli „Rómeó és Júlia” című filmjét hirdették, de már nem nekik. Őket várta a fodrozódó téridőben az egyetem meg az új gazdasági mechanizmus.

Ez a nap is elszállt, mondta a tiszavirág.

A Szent István téri kofasor és az őstermelőknek hívott parasztasszonyok asztalsorai között Márk megállt, és ráérősen beírta ezt a mondatot a noteszába, a bodegák felől szállongó sülthal- és kolbászillatban.

LXV.

1968. szeptember 12.

(Ezt a naplót nem fogja látni senki. Se Te, se Anyukám.)

A vezetőhang nélküli hangszerekben benne kong az egész néma világ! Emlékszem, mennyire szeretted ezt a mondatomat. Amikor még szeretél. És nem hagytál itt, hogy eléggjek, egyedül. Én lettem az a hangszer. Nem játszik rajtam az egykori csellista, ó, nem.

A Diákszerелеm című filmet játszószák a Fáklyában. Szívesen megnézném, de nélküled moziba se megyek. Hiányoznál a bal oldalamról. Vagy a jobbról. És akkor kijönnék a moziból, bizony.

Rainert fölverték a jogra, egy kicsit próbálkozott nálam újra, de feladta. Hogy van az, hogy MEGLÁTSZIK rajtad, hogy elhagytak??? Ki van írva a homlokomra csak mások által látható vegytintával? Igyekszem mások előtt mosolyogni is, de nem mindig megy, bizony.

Tudom, hogy nem jössz, mégis várlak. Várlak. Az lehetetlen, hogy

a testem válasszon el minket, amely utánad sóvárog. Nekem nemcsak a tested hiányzik. A tekinteted, a szavaid, a mozdulataid. Ahogy a homlokodba lógó hajfürtöddel vacakolsz a fésűvel. De legfőképp a tested illata, mégis. Már magamnak is hazudok?

Nem megyek végig a korzón, nem megyek a régi helyeink felé, nehogy találkozzak Veled. Ó, nem. Nem tudom, mit tennék, ha meglátnálak. Bizony, már félek tőled.

Szept. 14.

Az álmaimat nem vehetitek el tőlem. Álmomban sokszor vagyok veled (nem úgy! jaj, ne hidd!). Olyan szép, mint a fűvön megcsillanó harmat. Mint a... A képzelet vad ösvényén is hozzád száll az álmom. De fel kell ébrednem. Magamban gubbasztok itthon, nem csinállok semmit, még olvasni sincs kedvem. Zongorázni még kevésbé. Ki az, aki lelkembe látna, és megúrhatná ezt az összekócolt, tépett világot, ami most az enyém. Csak Te. De téged nem érdekel semmi, csak

magad. Jaj, még gondolatban sem bántalak. Te nem leszel író, mert már az vagy. Különben menekülő vagy. Most tőlem.

Elővettem a szerelmes versedet. Kicsit adys, de hát milyen legyen egy 17 éves verse? Akkor még szerettél engem.

Akkor még szerettél engem? Már ebben se vagyok bizonyos. Lehet, hogy Te csak magadat szereted az egész világból???

Apám nem vesz észre semmit, mint mindig. Anyukám annál inkább, mondja, miért nem megyek a strandra a barátnőimmal, még jó az idő. Róluk csak annyit, hogy mindet kiirtottad mellőlem, kivéve Sárít. Körbelőttél, mint egy céltáblát.

Szept. 15.

MA VASÁRNAP VAN. Ilyenkor mentünk táncolni régen, a Mörába meg a Csöcsrázdába, ahogy Te hívtad. amikor szerettél. Én most is lángolok. Egy napig szeretni közönséges. Egy hétig szeretni semmiség. Két évig szeretni méltó. Örökké szeretni szenvedés. Nekem ez jutott, úgy látszik. Bűnhődöm egy ballépésért, amit nem is kívántam. Én akkor is, most is szeretlek! És járom érte a keresztutat, pedig már nem vagyok hívő. Talán nem tudod, 1968 szökőév – egy nappal tovább tart a kín. Vagy nagyon is tudod! Azért szöktél meg? Te bennem vagy, ez elől hova is menekülhetnék. Régi leveleidet olvasom, apró megjegyzésekből próbálom összerakni elválásunk mozaikját, de ez sem megy. Te biztos bulizol, új lányokkal ismerkedsz. Vissza fogsz még jönni hozzám. Az nem lehet, hogy ekkora érzelem nyom nélkül elmúljon, egyik napról a másikra. Jó, nem voltunk mindig gerlepar. De nézem őket a szem-

közi ház tetején, a párkányokon, és látom, hogy még a morzsákon is veszekszenek. Te pedig félszárnyú madárrá tettél, nélküled nem szállhatok. Ha nem volna Bartók, aki vigasztal, nem tudom, mit tennék. A Tiszának nem mehetek, mert tudok úszni. Várlak.

Szept.16.

Ma elkezdődött az orvosegyetem, amire úgy, de úgy vártam. Mióta elmentél, semminek se tudok örülni. A közönyhöz hasonlatos érzés ez, ami ellen nem tehetek semmit. Megismerkedtem egy Kásler nevű fiúval, aki kicsit emlékeztet rád. Művelt, nagyon okos, elmehetne történelem szakosnak is, és nagy szervező, akár Te. Talán szerényebb nálad, pedig látszik rajta, tudja, hogy mit akar az életben, tudományban. Jaj, de aztán arra gondolok, féltékeny lennél egy diáktársamra is. Vagy nem??? Bár csak lennél! Ha még féltékeny tudsz rám lenni, nincs veszve minden.

Szept. 17.

Az álmaimban mászkálsz, ha felébredek, az életemben is jelen vagy. Máskor boldogan ébredtem: ma is találkozunk. Ha kinyitom, szúr a szemem, s már tudom, görcsbe rándul a gyomrom, újabb kegyetlen nap, egyedül. Az egyetem az egyetlen gyógyszer. Pedig nem gyógyszerész vagyok, én orvos leszek. Ha túléltem a mi elválásunkat. Annyi új tantárgy, tanár, óra, évfolyamtárs. Gólya vagyok, igen, de az én szárnyaimat levágták. Kelepelek a párom után a kéményünkön.

Ha arra gondolok, hogy te is új lányokkal ismerkedsz (hiszen a bölcsészkar tele van velük), már nem örülök annyira annak, hogy elkezdődött „egyetemmiskaságunk”, ahogy Te mondtad.

*Se Bébit, se Kamónt nem látom
sehol a városban. Csak nem vitték el
őket katonának?*

Szept. 18.

*Szívemet emésztí a bánat, mert
nem látlak, nem látlak. Még költő lesz
belőlem. Nézem a régi fényképeinket.
Például azt, ami nem is olyan régen
készült, ballagásunkkor, amikor a Te
beszédedet én mondtam el. Te állsz,
mint egy oszlop a gimi udvarán, ren-
geteg virággal, jobbra tőled Sári, bal-
ra én. Hogy változhatott meg minden
egy nyár alatt?*

*Ha minden lánc elszakad, ha min-
den szív meghasad, ha minden szív
elfelejt, ÉN AKKOR IS ITT VAGYOK
NEKED.*

*Nélküled az életem bezárt doboz.
De csak neked van kulcsod hozzá,
nekem nincs. Van, aki könnyek nélkül
tud feledni. S van, aki meghal, mert
igazán tud szeretni. A szerelem a vi-
lág legszebb virága, csak kár, hogy a
szakadék szélén terem.*

Szept. 20.

*Félek a vasárnapoktól, mert nin-
csenek órák, hogy valahogy lefog-
laljanak, bár tanulni már most kell
bizonyos tárgyakból, utánaolvasni
ennek-annak. Én ülök otthon, mint
egy darab halott fa. Anyukám ko-
molyan aggódik, és még jobban két-
ségbe volna esve, ha ezt a naplót
olvasná. Azt hiszi, közösen döntöt-
tünk így, hogy vége. Kicsit még örült
is, mert mindig féltett tőled, s most
kicsit igazolva látja félelemeit. Ab-
ban reménykedik, hogy te elfelejtesz
engem a sok bölcs leány között, én
meg találok magamnak egy rendes
fűt, akiből professzor lesz. Szegény!*

*Nézem a képed, szólni sem merek,
úgysem érted szerelmes szívemet.
Komédiázol, játszol csak velem – az
élet mégis csak Te vagy nekem! Élek,
létezek, mert szeretlek.*

*A beteged lettem, de nincs olyan
orvos, aki téged írna fel. Az élet ne-
kem addig tart, ameddig Te vagy.
Csak a buták hihetik, hogy a szere-
lem szabadság. Nincs nála nagyobb
rabság. Én még nem vesztettem el
a szerelmet, s visszavárom rabtar-
tómát. Én eddig okosnak tudtam
magam. Akkor miért vagyok ilyen
buta? Lassan már sírni sem tudok.
Rájöttem, hogy a nézésed hiányzik
a legjobban, az a kicsit bandzsa, meg
a hangod, az a gordonkaszó. Meg az
a hosszú karod, ami átölelt. A többi-
ről egy szót se.*

*Sárika tegnap azt mondta: ha sze-
retsz valakit, engedd el. Ha nem jön
vissza, sosem volt a tiéd. A szerelem
isten, csak úgy látszik, én ateista
lettem.*

*(Ez Ilona szerelmi naplójának csak
a legeslegeleje. Még egy maradék so-
ványka, vonalas iskolai füzetbe kezdte
írni. Sárikának adta, hogy rejtse el
neki. Így maradt fönn. Akkor kezdett
egy nagy alakú spirálfüzetbe írni. Fél
évig írta még, szegény, egyre ritkuló
bejegyzésekkel, amikor aztán rájött,
hogy az anyja olvassa, elővette a
fiókos szekrény mögül, és elégette
a kályhában. Akkor kezdtek el férjet
keresni Ilonának külföldön. Találtak is
egy szimpatikus, jóképű fiatalembert,
na nem a szomszédban, Norvégiá-
ban. Magyar szülőkkel, aki Magyar-
országról akart magának feleséget.
A nők kapcsolati szövevényéhez ké-
pest a titkosszolgálatoké, vihartól té-
pest pókháló.)*

45.

„Van-e remekebb, / Mint egy utazásra menni teveled? / Vár a messzi tájak éjén / Ezer új élmény / S a szívem mélyén / Tüzel a láz”, énekeltem Ill fülébe álnokul, mekegve az általunk már slágerkorában is utált zengeményt a Keszthelyre tartó buszon.

Hogy lehet az, hogy te minden vacak sanzón, kuplé, úttörőinduló szövegét és dallamát még mindig fújod?

Átöleltem a vállát az emeletes busz felső szintjén, és a fülébe súgtam:

Génhiba, doktornő. Mindent, amit kisgyerekkorom óta a rádióban hallottam, ma is tudom. Nem tehetek róla.

És ki ez az újabb barátod, akihez megyünk? Bezzeg az én barátnőim le vannak sajnálva! Ill duzzogó arca különösen tetszett nekem.

Dehogyan vannak. Sáríkához például szintén elmegyünk a Mátraaljára. Erről a barátomról meg filmet írtam, amiből csak forgatókönyv lett. Mondtam már. Mérnöknek készült, szociológusként végzett, és pásztor lett.

Lelkipásztor?

Nem. Kecse- és birka-. Kecsesajtót is készít. Van egy kis birtokuk Örvényvölgyben.

Károly Keszthelyen várt ránk a kocsival. Mindig is sovány volt és magas, de most, a széles mosolyát leszámítva, úgy nézett ki, mint egy felkiáltójel. Borostája divatos. Mi nem siettünk elhagyni kamaszszerelmünk egyik – különben számomra nem túl vidám – színhelyét. De végül Károly csak elcsent bennünket a szép kisvárosból. Csöndes makacssága erő.

Amikor beértünk a völgybe, Károly megszólalt:

Ez már a mi kaszálónk. Kanyargós földút vezetett a Károly által baráti segítséggel épített házig. Minden környezetbarát volt itt, még a műanyag

locsolókanna is. Az ég nyitott volt és fehér, mint egy könyv, amelyből kiolvasták a betűket. A különben szapora szél most elbújt a hegyek mögé. Zajt csak az állatok csaptak.

Amint kiszálltunk, a kutyák már jöttek is csaholva. Engem ismertek, de Ill nem volt állatbarát egyáltalán. Eszembe jutott a farkaskutyá, aki kamaszkorunkban megharapta a Tisza-parton. Aztán az e-mailjei is a macskákról, akik nem tisztelnek senkit és semmit. A macskák szabadok, nem úgy, mint az emberek. Egyszer arra ébredt, hogy egy nagy szürke macska a lábához bújt a takaró alá. Pánikba esett, és a nagypárnával kiúzta a házból.

Itt persze macskák is voltak. Majd pont azok nem! A háziszárnyasoktól is irtózott Ill, de a birkák ázott bundájának szagától egyenesen undorodott. Pedig a foltos fejű, Gorbacsov nevű kos, akinek a gyöngéi a kecskegidák voltak, odajött barátkozni vele a drótkerítéshez. Nem tudván, hogy egy év múltán megeszik. Hanem a legjobban Buridantól, a számártól félt Ill, a szentem. A középkori francia filozófusról kapta a nevét, akinek példázatában a víz és a széna között nem tudván választani, a számár éhen és szomjan halt. Na, ez a füles aztán magasról tett a paradoxonokra, és az általam felkínált dinnyehéj (nyár vége volt) és alma közül mind a kettőt választotta. Hogy lássa Ill, mennyire szelíd a völgy tulajdonképpeni királya, bedugtam a szájába a jobb kezem. Buridan meglepődött – egy roppantással nyomorékot csinálhatott volna belőlem –, és a nyelvével kitolta a kezem.

Akkor ért oda Károly. Merész vagy!, mondta elismerően. Ezt még én se mertem megtenni eddig.

Alapítványunk van, Buridan feleségéért címmel, mondtam Illnek, de ekkor ijedtem meg én is.

Bementünk a házba. Ill nem is a ház célszerűségén, hanem a gazdag könyvtáron lepődött meg. Piroska, Károlyék négy felnőtt és már kirepült gyermekének anyja mindig tudott valami ín- és orrcsiklandozót az asztalra tenni. Negyed százada együtt voltak, de még ízesen tudtak veszekedni. Ez a házasság.

Téged kellett volna Piroskának hívni, mondtam Illnek nevetve, miután elköltöttük az estebédet. Dohányzás átlátszó ürügyével otthagytuk Károlylyal a két nőt beszélgetni.

Szóval ő volt a diákszerelmed?, kérdezte Károly, amikor beültünk az általa egy fából faragott két ülésbe. Rágyújtottunk.

Egyszerűsíték: igen. Ő két éve özvegy, én harmincnyolc.

Még mindig szép lány.

Szerintem is. Bár őt zavarják a ráncok.

Károly a titkos körtepálinkájából kínált, de én elhárítottam.

Kari, hát nem mondtam, hogy letettem a poharat? De nem kérek bocsánatot azért, mert alkoholista voltam. Viszont nem is prédikálok vizet.

A völgyben béke volt, és körben erdők, erdők, erdők.

Tudod, hogy irigyellek sokszor?

Meg se kérdem, miért.

Az állhatatos álmaidért, ezért a völgyért, ezért a levegőért, a furulyáért, az íjadért, a fokosodért... Mondjam még?

Újabb cigire gyújtottunk.

Akkor nem irigyeltél, amikor Telkiben, a milliomosok falujában építettünk házat? Amikor Toyota Corollám volt? Károly keveset szólt, és azt is halkán, ha nem volt éppen a rajongó, megszállott időszakában. Aztán ez a

birtok maradt a vagyonból, tette hozzá. A mínuszos, hagymagerezd-szemüvege miatt nem tudtam a szeméből kiolvasni semmit.

Nem szóltam, csak fújtam a füstöt. Vakargattam a kedvenc kutyám hasát. Buridan, az istenlova bőgött, barcazott. Nyilván szerette volna, ha vele foglalkozunk.

A mi életünkben megkétszereződött az emberek száma a földön, mondta Károly. Miközben a számítógép és a robotok miatt egyre kevesebb a munka. Hála a negyedik ipari forradalomnak.

Te még mindig szociológós vagy, mondtam. Tudod, mi volt az első magyar robot neve, ami Porlódon készült el a múlt század avas hatvanasaiban?

Nem én.

Katica.

Jó név. Tán nem emlékszel, de én hagytam ott a szociológiai intézetet.

Ma se értem. Egy féltékenység miatt...

Károly, aki egy tízessel volt fiatalabb nálam, és az első könyvem küldte hozzám, Lennon halálakor (1980), még egyetemistaként részt vett a Hősök terén egy be nem jelentett békétüntetésen. Piroska haját tépte és földre lökte egy nyominger, és Károly fölháborodásában elhatározta, hogy följelenti az illetőt a rendőrségen. Következmény: a szotyilista törvényekre is szarva, megszakították egyetemi tanulmányait, és bevonultatták újra katonának. Ott aztán megszívatták rendesen, közlegényként szerelt le. Annyi piát csempészttem be neki olykor a laktanyába, hogy egy rajnak elég lett volna.

A zongora nem a kettes számrendszer előfutára? Voltak ilyen kérdései. A hippik Bartókot hallgattak Kerouac „Úton“-jában, emlékszel?

Na, azt is újra kell olvasnom, de nem magyarul, mondtam.

Kiment orosz, török, Trianon se örökl, mondta váratlanul, és felállt. A Kádár-korban hárommillió birka volt Magyarországon, és ma, a digitálisban mennyi?, tette hozzá.

Tévedsz, mert tízmillió volt, mondtam. A birkagulyás árát pedig még ma is nyöggük az akkor felvett kölcsönök kamatai formájában.

Elyomtuk a cigiket.

Addig nem vagy igazi orvos, amíg egy beteged meg nem hal, mondta épp Piroskának Ill, amikor benyitottunk a nappaliba.

Károly, annak ellenére, hogy pálos szerzetesnek tartotta magát, néha megitta a magáét. Most a nőekkel borozott. Aztán kimentek Ill-lel, hogy megmutassa neki a vízgyűjtő aknát meg a kissé hangos szivattyút, amely esővízzel látta el a házat. Abban fürödünk egy jókora fakádban.

Magunkra maradtunk Piroskával, aki négy gyerek után már nem volt olyan szilfid, mint egyetemistaként. Most az ő panaszait hallgattam, miközben a két hallgatag odakünn az ablak alatt, csöndben beszélgetett. Károly ugyanis kétpólusú volt, mint a huszadik század második fele.

Tudod, szép álom az a pesti hely, mondta a kék szemű Piroska, de én már húsz éve hallgatom. Ötévenként, mikor a szinuszgörbéje a fölszálló ágban van, újra és újra előjön vele. Élvezhetem újra az ötéves tervet. És hogy élnénk akkor, ha sikerülne is? Kétlakian?

Kitartó álmodó és a reménytelen szerelmek országos csúcstartója Kari,

a te férjed. Amikor visszahozta a halálból a legkisebb fiatokat, azt mondtad, ezért mindig megcsókolod a kezét.

Igaz. De csak egyre rosszabb, nem érted?

Úgy befogtam a szám, mint az emlegetett, amikor élete szótlán szakaszába kerül.

Másnap Károly visszavitt Keszthelyre kocsival. Merészen vezetett, de ismerte az utat. Elértük a hajót. Búcsúzáskor megölelték egymást Ill-lel. A lány szemébe könny szökött. A legszebb ékszer egy nőn. Ennyire meghatódottnak még a csíksomlyói kegytemplomban sem láttam. Csak utóbb gondoltam arra: Ill a beteget is szánhatta Károlyban.

„És az ember szíve mélyén / A sok új élmény / Gyönyörű emlék, ha hazatér...”

Újra azt a régi, vacak slágert fújtam a fülébe a miatta választott hajón, de komoly maradt.

Nem disszidál, hazatér, érted?

Abban a pillanatban felzokogott a mobilom, ott a hajón, a szélben.

Én vagyok. Értem. Akkor bemelegyek, mondtam. Illhez fordultam: Apámról kétszázhatvan oldalnyi anyag van a Történeti Intézetben.

Az sok?, kérdezte az én Monica Vittim.

Ha a besúgóid körmölik rólad, sok, mondtam.

Az álmok elmúlnak, a hit marad, mondtam Illnek, amikor a hajónk kikötött Révfülöpon, a Balaton északi partján. A móló utáni első lángossütőt megtámadtam.